

Život na dvou kolech

Nacházíme se v malém bytě jednoho příměstského činžáku. Ve světě obklopeném čtyřmi stěnami. V osmém patře tohoto domu žije úplně obyčejně jedna velmi neobyčejná dívka. Sedí uprostřed malého pokoje a upírá svůj pohled na malý černobílý televizor. Je patrné, že černobílé záblesky na televizoru ji naprosto uchvacují. Dívka je hluboce zahlcena jakýmsi pořadem či pohádkou, ve které jsou skály omývány běsnícími mořskými vlnami. Další pohled jí zavádí do hlubin mořské krásy. V jejích myšlenkách se promítá jen jediné – vidět na vlastní oči mořské dno. Dívka je tak uchválena pohledem na mořské zátiší, že neslyší ani hlas svého otce. „Veroniko, Veroniko, už musíme jít.“ Dívka se probouzí ze svého mořského snu a křehkýma rukama otáčí sebe i svůj invalidní vozík směrem k otci.

Nyní začíná její každodenní boj se životem. Jak je obtížné se obléci, umýt se či nasnídat a neudělat při tom ani krok, to si dovede představit je málokdo. Ona ovšem ano, s naprostým klidem a chladem se pohybuje po velmi stísněném bytě, jakoby se na vozíku narodila. Její křehké nohy visí z kolečkového křesla a bez cizí pomoci jimi nic nedokáže pohnout, jsou naprosto bezvládné.

Její život je založen na překážkách, den co den se potýká s něčím, co není schopna sama překonat, i tím je ubíjeno její sebevědomí, samostatnost zde nemá příliš velkou šanci. S pomocí svých rodičů se dostává z útrob sužujícího činžovního domu. Ačkoli je její váha téměř muší, na každém mezipatře si musí její nosiči života odpočinout.

I když se již nachází před svým domem v malém městském parku, její tváře stále neumí vykouzlit úsměv. Nenalou překážkou jejího života je totiž okolní svět. Neznám nikoho, kdo by si odepřel ten trapný, někdy až výsměšný pohled na ubohou dívku, která je životem tak zkoušená, že není chvíle, ze které by se jí nechtělo brečet. I přes nepříjemné a srdce drásající pohledy se dostává do klinického zařízení, kde si další trapný pohled a poznámku neodpouští ani její lékař, ač ví, že je to velmi nevhodné. „Dále již nemůžete“ – těmito slovy ukončuje lékař svůj oční kontakt s rodiči dívky. Již bez jediného slova či pohledu si odváží dívku na připravený zcela sterilizovaný lékařský sál.

Je jich tam pět, jejich myšlení je na tak vysoké úrovni, že si to malá dívka jen stěží dovede představit. Stojí kolem ní a jeden na druhého vrhají pronikavé pohledy. Až

ten poslední lehce zavadí o Veroniku. Je to na něm. *Poslední lékař sděluje křehounké dívence s kamenným obličejem, že ji zbývá pouhých 48 hodin...* V hlavě této nesmírně odvážné dívenky se během pár sekund promítne celý její život, život před černobílým televizorem a touha prohlédnout si, či snad jen ochutnat sílu moře. V hlavě se jí honí jedna myšlenka za druhou, tak krátký život, tak málo zkušeností, tak málo zážitků, to přece není možné. Chce se jí brečet, ale nejde to, je možné svůj další život stísnit do pouhých 48 hodin? Tekoucí proudy myšlenek omývají její mozkové buňky jako ty černobílé běsnící vlny v televizoru. Jen těžce se dá popsat, co by člověk v tuto chvíli měl dělat. Její pocity jsou smíšené, zůstat s rodiči doma, či raději skočit do hlubiny moře. Ačkoli je venku velmi slunečné počasí, pro mladou dívku jakoby zčernal svět.

Pocity strachu a beznaděje jsou nyní utlačovány pocity strachu z bolesti. Její mysl je bombardována všemožnými otázkami – Bude to bolet? Mám se bát? Uvidím to? Ucítím to? Tolik požadavků kladených na tak křehké tělo, to nemůže zvládnout ani dospělý člověk.

Najednou ucítí mrazivou bolest v zádech. Z nesmyslných myšlenek ji probudí až hlas lékaře „...*pouhých 48 hodin než opět budeš chodit.*“